

дено отъ благочестивата любовь която единъ сынъ е длъженъ на баща си. Едва той пристигна до пещерата и чу стенаніята на подземното царство. Земята трепереше подъ стъпките му; небето ся въоръжи съ свѣтканиците и съ огневе които са виждахъ да падатъ на земята. Младыйтъ сынъ Одиссеевъ осѣти сърцето си премалило, и сичкото му тѣло бѣше покрито отъ единъ студенъ потъ; но смѣлостта му го поддържа: „Велики боже, рече той, като издигна ръцѣтъ си и очитъ си къмъ небето, азъ приемамъ тѣзи предзнаменанія, които мыслихъ щастливи; довършете дѣлото си! „Тъй рече той, и, като удвои стъпките си, стъпи дързновенно въ пещерата.

Тосъ часъ гжетыйтъ дымъ който правяше входа въ пещерата гибеленъ за сичките животны, щомъ тѣ са доближахъ до него, са прѣснж; отровеныйтъ смрадъ са едрѣ за малко време. Телѣмахъ влѣзе самъ; защото кой другый смъртенъ бы посмѣвилъ да го слѣдова! Двама Критяны, които бѣхъ го придружили до едно разстояніе отъ пещерата, и на които той бѣше повѣрилъ намѣреніето си, останхъхъ трепетны и полумъртвы доста далечъ отъ тамъ, въ единъ храмъ, дѣто са моляха на боговетъ за Телѣмаха безъ надѣжда да го видѣтъ еще веднаждъ.

Между туй Одиссеевътъ сынъ, съ мечъ на рѣка, слѣзва въ ужаснытъ мракове. Слѣдъ малко той съзира една слаба и мрачкава свѣтлина, таквази каквато бива презъ нощъ на земята: той съглежда лекитѣ сѣнки които хвъркатъ около него; той ги отстранява съ меча си; послѣ вижда печалнытъ крайбрѣжія на онзи благата рѣка на която калнытъ и сияцы воды не правѣтъ друго освѣнъ да са въртѣтъ. Той открыва на туй крайбрѣжіе едно голѣмо количество смъртници, лишены отъ погребеніе, които напраздно са представятъ на немилостиваго Харона. Този богъ, на когото вѣчната старость е всегда тѣжна и печална, но пълна съ ѣдкость, заплашва ги и ги отблъева, и приема найнапредъ въ ладіята си младия Гръкъ. Като влѣзе, Телѣмахъ чува стенаніята на една сѣнка която не можеше да са утѣши.

„Кое е, каза ѝ той, твоео злощастіе? Кой бѣхте вый на земята?“ „Азъ бѣхъ, му отговори сѣнката,